

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ

И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XX, бр. 20 (1931)

В. Търново, събота, 15 февруари 1964 г.

Цена 2 стотинки

ЗА НОВИ УСПЕХИ В ЗАДРУЖНИЯ ТРУД!

ТЪРЖЕСТВЕНО ПРАЗНУВАНЕ ДЕНЯ НА ЛОЗАРЯ В ОКРЪГА

Лозарството гордост — винарството слава

Преминали като лека тръпка през тържествения концерт на 13 февруари, вчера радостта и веселието на ласковските лозари бликна като извор и се разли на широко по улиците и площадите! Поруменили от студ, но с грейнали лица кооператори и механизатори, работници от Винзавода и възпитаници на Селскостопанския техникум в китни колони преминаха край трибуната, откъдето приветливо им махаха с ръце скъпи гости — членът на Политбюро на ЦК на БКП и председател на изпълнителния комитет на Националния съвет на Отечествения фронт Енчо Стайков, членът на ЦК на БКП и първи секретар на Окръжния комитет Димитър Стойков, първият секретар на светското посолство в България Виктор Одинок и други.

Откопшен поминък е лозарството за ласковските стопани, но истински разцвет този отрасъл получи след създаване на кооперативното стопанство, съ-

га от старите разпокъсани лозя няма и следа. 7800 декара лозови насаждения са накичили стръмните околности на града, а 6115 декара от тях са промишлени, с ценни десертни и винени сортове. Миналата година — каза в своя доклад първият секретар на Градския комитет на БКП в Ласковец Йордан Георгиев, кооперативът предаде на държавата 1606 т грозде за износ и 2096 т за преработка, което е със 724 тона повече от предвиденото по плана. Независимо от градушката, която мина като хала през лозята, кооператорите от бригадата на Ангел Цветков набраха по 945 кг грозде средно от декара от десертните сортове, а лозарите от бригадата на Илия Илиев получиха по 1239 кг вино грозде.

А от малката кооперативна изба, изградена още през 1935 година, сега израсна голям винарски завод, който е най-крупното предприятие на винарската промишленост в страната, съ-

оръжено с нова, съвременна техника. Миналата година колективът на това модерно предприятие даде надпланова продукция за 2 579 000 лева, като произведе 11 720 000 бутилки висококачествени бели и червени вина и 941 000 бутилки българско шампанско. Все повече се подобрява качеството на вината, доказателство за което са 12-те златни медали, от общо 40-те, които получиха в чужбина. През 1963 година българското шампанско получи втори медал в изложбата в Люблина. Перспективата е при разширяването на шампанския цех да произвежда годишно по 2 500 000 бутилки.

Като хубав отговор за големите успехи участниците в Празника приеха с въодушевление телеграмата на първия секретар на ЦК на БКП др. Тодор Живков:

„Драги другари, благодаря за поканата да присъствам на тържественото чествуване Празника на лозаря —

Зарезан. С всички вас, другари и другари, вие имаме напредък за първенците в лозарството, за нови успехи в задружния труд, за здраве и радост във вашите семейства.

Тодор Живков

Топли и вълнуващи бяха приветствените думи на др. Енчо Стайков. Като подчерта напредъка в лозарството и винарството в района на град Ласковец той изрази голямата си увереност, че през юбилейната 20-годишнина от социалистическата революция в България, кооператорите и работниците ще се трудят още по-упорито, за да се развие славата на българското грозде и вино далеч зад родните предели. „Българското шампанско — световна марка!“ — под такъв девиз трябва да премине дейността на работническия колектив от Винзавода през 1964 година.

Словото на Виктор Одинок затрогна със своята топлина и братско чувство. „Ласковската гъзма е позната не само в България, но и в Съветския съюз. Съветските хора обичат плодотворите, родени из трудолюбивите ръце на братския български народ и високо ценят майсторството на лозарите.“

Въодушевлението и радостта на празнуващите намери израз и в телеграмата, която те изпратиха до Централния комитет на Българската комунистическа партия.

Веселата, пестроцветна тълпа се отправи към лозята под Петропавловския манастир. По

Висока награда

Министерството на селскостопанското производство награди кооперативни стопани в страната, получили най-високи добиви грозде през 1963 година.

Втора награда получава кооперативното стопанство в с. Михалци — 350 лева и изпращане на екскурзия в чужбина на един кооператор.

Заслужена награда за всеотдайния труд на кооператорите, които с любовта на истински майстори се грижат за големите промишлени лозя, Миналата година михалските лозари набраха по 1796 кг десертно и по 1683 кг вино грозде от декара. Нека е честита високата награда!

ДЕСЕТ ПРЕДАЧКИ ПО-МАЛКО

Отдалече започнаха трудова си подготовка за юбилейната 1964 година предачките от ДТК „В. Мавриков“ — В. Търново. Всичките преминаха през школите на първенците и повишиха квалификацията си.

Това им даде възможност да приемат нови, по-високи обемания в чест на 20-годишнината на социалистическата революция и да ги принасят още от първия месец. Първите добри резултати вече са известни на целия комбинат. Така, например,

6 предачки преминаха на 1248 вретена, 54 на 1040 и само 10 останали да обслужват 839 вретена — при средна норма на обслужване за цеха 753. Предачките през януари обслужваха средно по 1025 вретена. Това представлява 136 на сто многократно обслужване. С това си постижение мавриковци застанаха на едно от първите места в страната за тази система машини. След многогодишните ките М. Тарасенкова, Н. Барлевска и М. Дренова се нареждат и всички останали. През януари ринговата зала, се е обслужвала от 70 предачки, докато през септември те са били 81.

Това са резултатите от борбата за повишаване производителността на труда, за повишаване на личната квалификация. Те са сигурна основа за осъществяване голямата цел на колектива — достойна среща на светлата годишнина. Др. Стоянов

ВСЕКИ КИЛОГРАМ ТОР — НА БЛОКОВЕТЕ

Зима е. Студен вятър по-валя откъм Дунава. Нека си духа! Той не може да смути кооператорите и механизаторите от двете бригади за комплексна механизация при ТКЗС в с. Моравица. След като подготвиха машините и инвентара си за пролетната сеитба, сега те насочват силите си за издират и превозват на полето повече оборски тор. Доскоро никой не се досещаше да провери в летните лагери на телетата, а от завчера там вече кипи усилен трън. Над 50 тона добре углин оборски тор вече се отправя към блоковете.

Ал. Чацев

НОВОСТ ЗА ЛОЗАРИТЕ

И досега се шири максималта, че не бивало да се поливат лозовите насаждения. Миналата година в Комплексната опитна станция по поливно земеделие в Павликени научният сътрудник Стефан Тончев изведе ценни опити в отглеждането на различни сортове насаждения на поливни условия.

Въпреки че валежите през годината за този район са били нормални засажденията на поливни площи сорт „Гъзма“ е бил полят. От тези площи сортът „Гъзма“ е пуснал по 1,800 кг грозде от декара, а от сухите площи са получени по 1300 кг грозде от декара. При това захарността на плода от поливните площи е била както и от сухите площи — 24 на сто.

Още по-добри резултати са постигнати със сорта „Кабери-совиньон“. Добивите от този сорт на поливни участъци надминават повече от два пъти добивите от неполивни.

Особено важно е, че плодът от сухите площи е с 24,5 на сто захарност, а гроздето отглеждано при поливни условия е със захарност 26 на сто.

Тези опити са били повторени в с. Сухиндол, където са потвърдени.

По стар народен обичай първи в лозето зарязват гостите и най-добрите лозари.

стар народен обичай пръв от гостите зарязва лозите др. Енчо Стайков. „Нека да е плодотворна за лозарите и градинарите юбилейната 20-годишнина“ — пожела той и вдигна наздраве.

П. ДИМИТРОВА

снимки: Ив. ВОДЕНИЧАРОВ

В Стражица

Обновена Стражица срещна радостно утрото на 14 февруари. Под звъните на музиката на площада се стекоха множество кооператори. В най-горния край, срещу селския универсален магазин е поставена нова бчва пълна със стражишка гъзма. До нея потребителната кооперация поднася токущо изпечените кебапчета.

Със знамена и плакати кооператорите се отправиха към местността „Заешкият трап“ в лозята на втора бригада. За успехите на лозарите в Стражицка община говори заместник-председателят на ТКЗС Стати Ненков. А те не са малко. На мястото на дребното и разпокъсано лозарство днес се простират обширни блокове, площта на които достига 5435 декара, а лозовите маточници — 540 декара. Производството на облагоуридените лози нарасна на над 5 милиона.

— Ние се радваме на постигнатите добиви от кооператорите в с. Владислав с бригадир Иван Коприцев. Висок процент първокласни лозинки получиха кооператорите от с. Стражица. Тази година нашият кооператив ще произведе 4 200 000 кг грозде, над 6 милиона първокласни резини и 3 милиона първокласни лозинки.

Председателят на ТКЗС Стоян Колев по стар народен обичай подаде лозарските ножици на най-възрастния и опитен лозар дядо Продан Лазаров, който презря за първите лозови пръчки. Старият лозар отпи от бълицата и пожела през тази година още по-високи добиви грозде.

Приветствие към лозарите поднесе др. Йордан Костов председател на изпълкома на Окръжния народен съвет и член на бюрото на Окръжния комитет на БКП. Той говори за големите успехи в лозарството и градинарството в нашата страна. Спря се и на постиженията на стражишките лозари.

Прерязвайки лозовите пръчки

Наградени лозари ...

Президиумът на Народното събрание е издал указ, с който награждава с ордени и медали първенците в лозарството през 1963 година.

„НАРОДЕН ОРДЕН НА ТРУДА“ — бронзов. Кирил Н. Кочев, зvenoвод ТКЗС с. Масларево; Кирил Ив. Василев, зvenoвод в ТКЗС Масларево; Николай Ст. Димитров, зvenoвод в ТКЗС Масларево; Недялко Г. Попов, бригадир в ТКЗС Камен; Мари

Нейков, бригадир в ТКЗС Камен; Димитър М. Йорданов, бригадир в ТКЗС Моравица; Иван К. Каратодоров, зvenoвод в ТКЗС П. Сеновец; Ру

ска Г. Тонкова, зvenoводка в ТКЗС П. Сеновец; Руска Тр. Станчева, зvenoводка в ТКЗС П. Сеновец; Марин Д. Маринов, зvenoвод в ТКЗС П. Сеновец; Димитрина Г. Червенкова, зvenoводка в ТКЗС П. Сеновец; Иван Г. Бъчваров, зvenoвод в ТКЗС П. Сеновец;

Иван Д. Иванов, зvenoвод в ТКЗС Върбовка; Стефан И. Желязков, зvenoвод ТКЗС Върбовка; Лоза Б. Димитрова, зvenoводка в ТКЗС с Върбовка; Христо Н. Иванов, кооператор от ТКЗС Павликени; Георги Хр. Ангелов, бригадир в ТКЗС Поликрайще; Йорданка Г. Карталова, кооператорка в ТКЗС Михалци; Симеона А. Ванева, зvenoводка в ТКЗС Михалци; Трифон С. Радев, зvenoвод в ТКЗС Михалци; Гина И. Карталова, зvenoводка в ТКЗС Михалци; Веса Ил. Ямалова, зvenoводка в ТКЗС Михалци; Иван Т. Устахристов, зvenoвод в ТКЗС Михалци; Симеон М. Станоев, зvenoвод в ТКЗС Михалци; Кирил К. Радев, бригадир в ТКЗС Михалци; Петко Х. Митев, пом. бригадир в ТКЗС Михалци.

... И СЧЕТОВОДИТЕЛИ ОТ ОКРЪГА

С орден „ЧЕРВЕНО ЗНАМЕ НА ТРУДА“ — Янко А. Дачев, гл. счетоводител на предприятие „Българска захар“ — гр. Горна Оряховица.

С „НАРОДЕН ОРДЕН НА ТРУДА“ — златен: Апостол Ст. Муншов, гл. счетоводител на ДЗС в гр. Свищов.

С „НАРОДЕН ОРДЕН НА ТРУДА“ — сребърен: Борис В. Ганков, главен счетоводител на Окръжно производствено управление „Водно стопанство“ — гр. Павликени; Рачко Р. Колев, гл. счетоводител на ТКЗС с.

Стражица; Ангел Г. Стефанов, гл. счетоводител на „Винпром“ гр. Павликени.

С „НАРОДЕН ОРДЕН НА ТРУДА“ — бронзов: Георги Ст. Кънчев, гл. счетоводител на Градския промкомбинат — Еленово; Тодор Ст. Димов, гл. счетоводител на ДСП „Здрава храна“ — В. Търново.

С „МЕДАЛ ЗА ТРУДОВИ ОТЛИЧИЕ“: Йордан А. Христоу, гл. счетоводител на Окръжно управление „Сортови семена“ В. Търново; Недю Ст. Кошков, гл. счетоводител на поделени 80740 — В. Търново.

Възторжена манифестация на трудещите се от Ласковец. Пред трибуната с официалните лица самодейците от Държавния винарски завод изпълняват лозарска сюита.

Никога не е било така тържествено

Вчера лозята на ДЗС „Со-вата“ бяха необичайно оживени. Да чествуват Деня на лозаря са дошли много хора. Начело на колоната, отпраща се към лозята, бяха и секретарят на Централния комитет на БКП другарят Начо Папазов, членът на Централния комитет на БКП и министър на народната просвета Ганчо Ганев, кандидат — членът на Централния комитет и завеждащ отдел „Наука и образование“ при Централния комитет Стефан Василев, секретарят на Окръжния комитет на БКП Димитър Туджаров, секретарят на Градския комитет на БКП Атанас Аков и др.

С кратко слово тържеството бе открито от агронома по трайни насаждения Алексис Мотов. Той каза, че ДЗС чествува много години Деня на лозаря, но сегашното тържество е особено. Неговото слово напомни на присъстващите, че преди години тук е било голо поле и пустеещи ниви. През 1950 година се засаждат 48 декара, а сега те са 4630 декара.

С ножица в ръка другарят Папазов отрязва първата пръчка. „Позволете ми — каза той, от името на Централния комитет на БКП и от нашето Правителство най-сърдечно да ви поздравя по случай Деня на лозаря, и ви пожела нови, още по-големи успехи през

1964 година. Да е хаярлия!“ Първите лозарки поднесоха бълицата и бяла погача на другаря Папазов и останалите гости.

Музиката засвири. Изви се голямо хоро. След това тържеството продължи в читалищния салон. Тук пред многото гости и работници бе изнесена богата програма. По време на тържеството секретарят на партийния комитет Страхил

Велев прочете пристигналата телеграма от Централния комитет на БКП, с която сърдечно се поздравяват работниците и служителите на стопанството. В отговор на телеграмата той заяви, че през тази година работниците на стопанството ще произведат 3,400 000 килограма грозде.

Тържеството продължи до късно. Ив. Кулински от Обществена редакция на „Борба“ в Свищов

Народна трапеза във „Върбака“

Дълбоки са корените на лозарството в Сухиндол. Но и много горчица в миналото помнят тук старите лозари. Друго е сега. ТКЗС има над 10 000 дка лозя на плод. И през миналата година планът се преизпълни с 600 тона, в резултат на което на кооператорите бе раздадена премия в размер на 113 000 лева. През тази година сухиндолци имат нови още по-големи задачи и в тях няма да се посрамат.

Денят на лозаря е голям народен празник за сухиндолци. За него те отдавна се готвят — трибват най-пърсти народни носии да се натъкят, от богата по-богата трапеза да се разстеле край лозето, най-веселите песни да се изпеят. И ето още отрано тая сутрин цяло Сухин-

дол е на крак. По неписан народен закон в шарена торба се слагат цяла баняца, цели пилета, цели погачи и един безкраен поток от конници, и пълни с народ каруци поема към лозята.

За тържественото отпразнуване Деня на лозаря тук са дошли: зав. отделът „Търговия и хранителна промишленост“ при Централния комитет на БКП Добри Алексиев, секретарят на Окръжния комитет на БКП Иван Диков и други партийни и държавни ръководители.

Тържеството започна със „зарязване“ на лозето в местността „Върбака“. И както е редно първи трябва да зарежат гостите. Весели провиквания и песни, закичане с лозинки. Кратко слово от зам.-председа-

теля на ТКЗС Недельчо Ненов, прочитане на телеграми от другарите Тодор Живков и Георги Трайков, които благодарят за поканата да бъдат сред сухиндолци на този ден и им пожелава весело прекарване и нови, по-големи успехи.

Разгъва се дълга трапеза, вдигат се надраници, извива се кръшно хоро. Но това е само началото. Както началото беше и безкрайната манифестация през селото. Истинското, голямото народно веселие с хора до късна вечер стана на стадиона. Празникът се превърна в мощна изява на готовността на кооператорите през 1964 година, да постигнат нови още по-големи успехи.

Ил. МОНОВ

КОГАТО ПРОЛЕТТА НЕ РАДВАШЕ...

ТОЛЪХВАШЕ пак южният вятър и с меки топли дъждове погасяваше вратите и прозорците на скупените ни къщи. Разпелите ледените шумулки от стрехите, които със зъвна на стъклени камбанки се разбиваха о земята. Слънцето събираше бели снежни гъбери от покривите и в бисерни нишки източваше надолу. Коравите рамене на „Дряндо-лу“ и „Драката“ изпръсваха от топлината. Изпод христите по-казваха нежните си сини главички дъхави теменужки. Памваха като безброй малки свещици миг-звукари. Ранобудни косенца на двуха тъмните си свирчици от върхарите на високите акации. Стрелкаха се на воля в небесната вис лъстовиците.

Ех, пролет наша, тъй мила и тъй желана!... Но защо бащите ни не й се радваше тогава? Защо бяха все така сърдити? Вечер те облягаша с протритите си шубки масите в кръстите. Мамаха нервно о пода носовите на назиданите си синички цървули. Взе-ха вежди и нещо псуваха. После си тръгнаха към нас. Бляскаха зенено плетениците вратни. Влизаша в къщи и започваха да се карат на майките ни. Защо? Та те пред сасената лампа грижливо заделяха вече третите кропки върху пелите на чораните ни!

По-после започнахме да разбирате. Върху триакратите дървени софички хлябът не достигаше до ново. Вие си спомняте, другари, Стефан Семов Ганев. Панайот Павелов, Славчо Григоров, нали? Беше още април, а бащите ни измитаха вече хамбарите и смилча на Парушевата воденица последното зрънце. След туй нарма-вахме човалчетата и захолнаха по вратите на богатите за кило брашно или кило жито. Задъхва-ме се от дълове.

В тези дни тежеше като камък мъката в нашите гърди. Кипеше омразата към ония, що със стени на мрачните задани и с бодливите огради на концлагерите прегръждаха пътя към нашето щастие. В тези дни, обаче, един сеч неуморен хвърляше в душ-те ни семената на крепка вяра в края на телата вярата в бъ-дещите светли дни!

Първите искри

ОЩЕ В 1896 ГОДИНА, под ръководството на пламенния трибун Никола Габровски от Велико Търново, в Дъскот бе изградена органи-зация на Българската социалде-мократическа работническа пар-тия. Социалистическите идеи с пламени речи тук донесоха и Никола Габровски, и Васил Мавриков, и Георги Кирков — майстора. Тези животворни се-мена покълнаха и избуяха в гърдите на мнозина. В 1914 го-дина Партията на тесните со-циалисти в Дъскот спечели об-щинските избори. Беше образу-вана Първата дъскотска кому-на. Кметът на Комуната, Геор-ги Колев Джурев, съзвика от общината портрета на омраз-ния цар Фердинанд и по-стави портретите на Карл Маркс и Фридрих Енгелс.

Омразата, обаче, на власт-ващата буржоазия към комуна-рите нямаше предел. В 1925 го-дина фашистките злодеи ограбиха 300 тома прогресивна ли-тература от читалищната библи-отека и за „наиздаване“ полови-ната изгориха на клада сред се-лото, а половината потулиха из участците във В. Търново. Са-мо месец след това те се опита-ха да прострелят вярата на дъскотчанин чрез смъртта на двама народни синове Петко Костадиев и Димитър Митев Недев. За бунт в армията през 1941 година те разстреляха и двамата антифашисти Никола Иванов Генчев и Марин Дра-гачев Загорчев.

Четири свидни жертви! От Дъскот и Паскалевец в концлагерите бяха тормозени близо 40 души. На пламналата веднаж искра в гърдите на хо-рата не можеше да се угаси, тъй както поетът бе казал ня-кога:

„... Тиран, все се морите!
не гаси се тъй, що не гаси!
Лучата що я днес гаси,
тя на вулкан ще да порасне...“
И тя растеше... Все по-мо-щ-на възправяше своя ръст Пар-тията. Разширяваше своето вли-яние. Укрепваше връзките си с народа, ръководеше умело не-го-вите борби. Домовете на някол-

По пътя към голямото ЧОВЕШКО ЩАСТИЕ

ко комунисти в Дъскот и Пас-калевец, през годините 1941-44 се превърнаха в малки щабове, където ръководни негелални партийни дейци правеха своите тайни явки, укриваха се от фа-шистката полиция.

Все по това време, през 1939 — 40 година, заедно със своята другарка д-р Мара Малеева пре-стоя известно време в Дъскот и другарят Тодор Живков, сега първи секретар на ЦК на БКП и министър-председател на НРБ. Дъскотчани още си

спомнят пламенния артист от „Три синджирари“, делегатът на 19 конгрес на Върховния чи-талицен съюз през 1940 годи-на в София Тодор Христов Живков, чийто идеен не остава-ха скрити за прогресивните хо-ра в селото.

Укрепналата партийна орга-низация помете с един замах на 8 септември 1944 година фа-шистката власт.

Стената към нашето щастие беше срината...

ПАРТИЯТА СОЧИ ВЕРНИЯ ПЪТ

ЗЕМЯТА, раздробена от бра-тоубийствени бразди, стег-ната като във вериги от синори-те, беше свила обидно своята ро-дилна гръд и даваше едва за хляба. Можеше ли повече да се търпи нищетата

Партията посочи в този момент на селските труженници единствено правилния път — обединяване на дребните парчета земя, задружен кооперативен труд и живот.

На 24 април 1947 година, 65 стопани от с. Дъскот образуваха трудово-кооперативно земеделско стопанство. Три месеца по-късно две тежки верижни машини за-хапаха синорите в първия коопе-ративен блок в местността „Гор-чешма“. Това беше истински празник за селото. Но злора раз-яждаше гърдите на съборените чорбаджии и техните отрепки. Те раздухаха недоволство сред ста-налите извън кооператива оста-нали, под предлог за неправилно разменена земя. Образуван бяха против стопанството 104 дела, 104 удара на вражеската опози-ция по младия, неукрепнал още кооператив.

В тези тревожни и бурни дни

КРАСКИ НА НАСТОЯЩЕТО

А СЕГА, читателю, нека се разходим из настоящето на Дъскотска община, да по-говорим с хората за това, което те постигнаха през героичното двадесетилетие, да го видим с очите си. Как бихте желали да тръгнем: пеш, с мотор или с ле-на кола? Мотори и мотоцикли тук има над 190, а леките коли за-сега са 16. Не включваме пред-платените още 5-6, които в бли-зко време пристигат.

Ето ни в западния край на селото. Каква изненада! Та тук е израснало ново селище —

ства буди това! Върху едно ли-стче статистиката на стопанст-вото Кръстинка Тодорова на-писа: трактори — 31, зърноком-байни — 6, кукурузокомбайни — 3, слайзокомбайни — 2, го-лям брой тракторни пръскачки, плугове, редоселки, ремаркета, 11 камиона и други.

И все пак бройките реша-ват, но важно е това каква ра-бота извършваме с машините, до-колко степен сме механизирали отглеждането на различните култури, работата в животни-вството, — започна краткия

затори. Ръководители и коопе-ратори не без гордост говорят за един от най-добрите майсто-ри на квадратно-гнездовата се-итба на царевичата, носителът на „Народен орден на труда“ — бронзов Христо Ангелов от Пас-калевец. Лятос със своя помощ-ник Димитър Ангелов той зася квадратно-гнездово и отгледа 1000 декара царевича при непо-ливни условия. Получи по 528 кг чисто зърно от декара!

Един от най-добрите механиз-атори през 1963 година млади-ят комунист Стефан Иванов Главанов заслужено е издигнат сега за бригаден механик. Май-стор и качественен в своята ра-бота са комсомолецът Рашко Игнатов от Дъскот, Воян Ива-нов от Паскалевец и други.

КООПЕРАТИВНОТО сто-панство стана истинска школа за хората в борбата за изобилие, за по-хубав живот. Те станаха наистина майстори и в полевдството, и в животни-вството. Не случайно през последните няколко години до-бивите почти от всички селско-стопански култури се увеличи-ха два и повече пъти. През 1963 година стопанството из-пълни годишния си план 109,9 на сто и получи най-високите средни добиви царевича от ос-новаването си досега — по 452 кг от 6000 декара.

Бригадата на комуниста Ки-рил Маринов Кахърков от Дъс-кот постигна най-висока надпла-нова продукция — за 1963 го-дина — 71 000 лева. Само пре-миалното възнаграждение над-

Кирил МАРИНОВ

минава 17 500 лева. Обявена е за бригада-първенец в стопан-ството. Звеното на Тодор Ми-хайлов, от същата бригада, което се бори за званието „Зве-но за комунистически труд“, по-лучи от 163 декара по 591 кг, а от 30 декара по 960 кг чисто зърно царевича. То изпълни производствения си план 130 на сто и се нарежда на първо място в стопанството.

С високи добиви от царевича и грозде се отличават и зве-ната на Кирил Тодоров, Алек-сандр Галазов, Петър Тодоров Димов и Иван П. Маслянов от Дъскот, звеното на Атанаска Младенова от Паскалевец.

Едно от челните места в сто-панството заема и бригадата на сдружения земеделец Йордан Енчев от Паскалевец. През 1963 година туй получи на сухи площи от 950 декара по 470 кг зърно царевича, по 248 кг слън-чоглед от 345 декара. Нисичък, набит и жизнерадостен Йордан е пълен с творческа енергия и ентузиазъм. Той не може да се помири с обстоятелството, че неговата бригада е останала на второ място в стопанството. За-това едно от най-големите му желания през юбилейната 1964 година е да изведе бригадата си на първо място.

Край овчарниците в Дъскот ни посрещна весел и с крепка усмивка червенолицест здраве-ник. Това е овчарят-първенец в стопанството Генчо Рачев. Еди-надесет от своите най-хубави младежки години той е посветил на овцете. Обича ги, тъй както обича хората. Загата пък и те му се отплащат най-високо от всички стада в стопанството. Миналата година Генчо получи от своето стадо, което като истински братя отглеждат с Ко-сйо Йоргов, 1670 литра мляко и 100 килограма вълна над пла-на. Не по-малко е майсторство-

Орденоносците: Иван Тр. Чакалов, Никола Ат. Попов, Ганка Петрова Радева, Иван П. Певе — Фармата, Веска Дяволова от с. Дъскот.

то в отглеждане на овцете и на Кръстю Петров Главанов и Ди-митър М. Недев.

С усмивката на Генчо Рачев ни посрещна в Паскалевец и най-добрият овчар в селото Ан-дрей Пенев и Славко Русанов, получили високо признание на плановите си по всички по-казатели.

ОРДЕНОНОСЦИТЕ

ДА ПОГОВОРИМ малко и за тях. В Дъскотското стопан-ство те са шестнадесет на брой. През 1951 година полевдният бригадир Иван Петров Пенев — Фармата бивш ратай на дъс-котския чифликчия Генчо Добруджа-лиев, достигна небивали за сто-панството успехи в отглеждането на пшеницата. От 497 декара не-говата бригада получи по 362 кг. лограма среден добив. За първ път в живота самоотверженият труд на бинария ратай бе оценен и възнаграден достойно. С неиз-казана радост и възторг Иван Фармата заличи своите гърди с „Народен орден на труда“ — зла-тен, най-високото трудово отли-чие, получено досега в стопанст-вото. „Народен орден на труда“ — златен получи тогава и първият и дългогодишен председател на стопанството старият комунист Тодор Атанасов Поподоров.

За високи добиви пшеница — по 342 кг от декара бе награден и зноводът Никола Атанасов По-пов — „Народен орден на труда“ — сребърен. Сребърни ордени от звеното на Попов получица и Ве-ска Дяволова, Ганка П. Радева, Страшимир Атанасов и др. С „На-роден орден на труда“ — сребъ-рен е награден и бившият предсе-дател на стопанството в Паска-левец Борис Диманов. Сребърни и бронзови ордени за работа в раз-личните сектори на стопанството и обществен живот получица и Иван Трифонов Чакалов, Кръстю Ив. Чолаков, Димитър Митев Не-дев, Иван Илиев Илиев и др.

Дъскотската "каскада"

ЗАЖАРИ ЛИ от към „Арнаут-долу“ сухове-ят, земата се задъхва от жегата, напуква се. Напукват се ведно с нея и устите на хората. В ми-налното те бяха безсилни. Но сега са огромна обединена си-ла и, както отместиха задружно от своя път много трудности, така решиха да се борят и про-тив сушата. По доловете на де-

Генчо РАЧЕВ

ретата в Дъскот и Паскалевец са изградени 7 малки язовира. От тях чрез двете помпени станции по 18-километровата канална мрежа се разнася све-жест за повече от 12 000 дека-ра плодородна земя. Това е тя нашата „каскада“ — говорят мнозина.

Розите на дружбата

В УТРОТО на студения фев-руарски ден група коопе-

ратори прекосяват бързо селския площад на път за полето. Това е овоцарското звено на Димитър Колев Добруджалиев, заедно със своя обичан и уважаван ръководи-тел, знатният майстор на прочу-тите дъскотски рози, на хубавите и соничи праскови, абълки и сли-ви бай Коло Мошев. Те отиват в полето да почистят площи за нови овоцни градини. Трудно бе-ше на бай Коло да се отдели, макар и за малко от своите хора, за да разнаже за работата им.

Разказът на ръководителя на овоцарството в Дъскотското сто-панство беше съвсем кратък. Но и от него можеше много да се разбере. Под гринките на Никола Мошев разсадникът в Дъскот се разрасна и стигна 200 декара. В него се отглеждат годишно по

Тодор МИХАЙЛОВ

Замогна се кооперативът, замогнаха се и хората

ЕДНА УСМИВКА на радост, на увереност в утрянния ден цъфти на лицата на дъс-котчани. Тя идва чиста и неподпра-вена от дълбините на техните ду-ши, освещавана от непрекъснати-те успехи на кооператива, от не-престанно растящото възнагра-ждение на труда на хората. Ако ня-кой се опита сега да ги разколеба-е, ще му се изсмеят презрително и очите и ще му кажат: „Тиги, дра-ги, май нещо недовидиш!“

Трета година вече кооператори-те от селата Дъскот и Паскале-вец работят задружно, по братски. Много успехи имат те от пред-но още по-големи станаха и ще стават в задружната борба. Как-во по-убедително от това? През 1954 година кооператорите от две-те села получица чист доход за разпределение 259 344 лева. През 1963 година чистия доход за раз-пределение нарасна на 1 434 454 лева. През 1962 година средното възнаграждение на трудоспособен кооператор е било 961 лева, а през 1963 година — 1161 лева.

Какво получават, например, ня-кои отделни кооператори, през 1963 година, които в миналото бяха едни от най-бедните хора в Дъскот? Георги Николов Патри-ков при 4 души работна ръка по-лучава 5 218 лева в пари и нату-ра. Панайот Павелов, Панайотов при 3 души работна ръка — 4880 лева. Димитър Стефанов Главанов — 3578 лева, Христо Иванов Пенев — 3381 лева и др.

Само за няколко години се про-мени коренов обликът и на двете села. Повече от 90 на сто от коопе-раторите в Дъскот и над 80 на сто в Паскалевец си построиха нови красиви двуетажни къщи. Синът на селния бедняк в мина-лото Семо Ганев — Стефан с труд в кооператива издигна кокетна двуетажна къща. Обзаведе я с хубави мебели, с радиопарат, телевизор и какво ли не още! Младият дърводелец Йоно Георгиев Гарвалов, син на дълго-годишния прислужник в потребителната кооперация Георги Понев, си построи нова къща, купи си ле-ка кола, телевизор. Нова къща издигна и овчарят Генчо Рачев, издигнаха мнозина бедняци като него.

Като буен поток навлиза но-вото в домовете, в битата на хората. Над 730 стопани имат радиоапа-рати, повече от 60-теlevisionи, в над половината домове има вече перални и редица други електри-чески домакински уреди. За за-можането на хората говори об-стоятелството, че през последни-те няколко години техните благо-

50—60 000 дръвчета. Розариумът на стопанството е 20 декара. В него миналата година са отгледа-ни 128 000 корена рози. В чест на 20-годишнината на социалистиче-ската революция, през 1964 годи-на ще бъдат отглеждани 200 000 корена рози.

Красивите и дъхави дъскотски рози изпълват вече парковете и градините в цялата ни Родина. Преминали са и родната ни гра-ница. Като жив и неуважаван ве-нец на гроба на загиналите цъф-тят в парковете на легендарно-то село Лидице в Чехослования 2000 корена дъскотски рози. В парковете на красивата Москва те са прекрасни символи на голяма-тата ни благодарност за безкорис-ната и братската дружба на съ-ветските хора.

Йордан ЕНЧЕВ

Христо Ангелов и неговият помощник Димитър Ангелов.

главният стопански двор на кооператива. Който са фермите, складовите, работилниците и другите сгради не ще изброява-ме, защото те са толкова много, че бихме се затруднили. За то-ва, за здравата материална ба-за на стопанството по-убедител-но, например, говори цифрата 2 618 673 лева — основни сред-ства на стопанството: сгради, мелiorации, селскостопански машини и транспорт, трайни на-саждения, продуктивни и работ-ни животни.

Машините все по-масово за-стават на смяна на хората. От-менят техния тежък непосилен труд. Гордост и радостни чув-

си разказва главният инженер на стопанството Върбан Балджиев-Есенниците, както и в много стопанства, вече отглеждат 100 процента механизмирано. Механизацията при обработването на останалите култури е достиг-нала 65-70 процента. А при трай-ните насаждения а около 25 на сто. Нисичък е все още процет-ът на механизирани процеси в животновъдството. Но след специализирането на фермите, ние ще имаме възможност в по-късни срокове да постигнем мно-го повече.

Със заслужена обич и ува-жение се ползват сред коопе-раторите дъскотските механи-

ОБИЧАЕН ИЗГЛЕД НА ПЛОЩАДА В ДЪСКОТ.

РАЗКАЗВАМЕ ЗА ОБЩИНА ДЪСКОТ

Генчо МУСИНСКИ

Между композиторите от по-младото поколение, което се утвърди в българската музика през 30-те години, Филип Кутев заема особено място.

Любовта на Кутев към музиката датира от ученическите му години.

Между 1936 и 1943 година се появяват най-известните му творби от периода преди 9 септември. Това са четирите вокално-инструментални сюити („Шест песни от Източна Тракия“, „Средно-родопска сюита“, „Лазарска сюита“ и „Пет песни от Северозападна България“), значителен брой хорови песни върху народни мелодии, симфоничните творби „Българска рапсодия“, поемата „Герман“, „Сакарска сюита“ и „Пасторал“ за флейта и оркестър.

Още по-богато и многолико става творчеството на Кутев след 9 септември. Закърмен от ученическите години с идеите на социализма, убеден привърженик на народностно-реалистичното изкуство, той докарва още с първите си творби колко искрено и дълбоко отекват в неговото съзнание идеите на новото време. С истинско вдъхновение прозвуча патостта на всенародната победа в неговата кантата „9 септември“. Тя се различава съществено от дотогавашните му битови-реалистични творби.

Най-зрелото и съвършено творение на Кутев е „Първа сим-

фония“, наречена още „Младешка“. Поводът за създаване на тази забележителна творба на новата българска музика е младежкото бригадирско движение.

Новаторски задачи имаше Кутев при формирането на Държавния ансамбъл за народни песни и танци. Той трябваше не само да подбере най-ярките носители на народното изпълнителско изкуство от цялата страна, но и да очертае един нов певчески стил, да създаде подходящ репертоар. Кутев блестящо се справи с всички творчески и изпълнителски задачи. На 1 юни 1952 година се състоя първият концерт на Ансамбъла. Кутев започна от едногласната песен и достигна постепенно до сложната тригласна полифония и изразителните темброви и динамични нюанси. Той създаде не само новия тип народен ансамбъл, новата битова песен, но стана причина за формиране на стотици нови народни хорове и ансамбли. Венец на неговата дейност е възрождането на народната песен и танц, на вековните народно-песенни традиции.

Многогранна и ползотворна е обществената дейност на Кутев, която от дълги години е в основата на всяка по-значителна музикална инициатива. В обсега на неговата дейност са почти всички институти и организации — от малкия самоден селски хор до най-големите оркестри, опери, ансамбли. За своята многогранна дейност той е отличен с високи звания и награди: народен артист, лауреат на Димитровска награда, депутат в Народното събрание.

60-годишният юбилей на Кутев е празник на нашето ново социалистическо музикално изкуство, на възродителния народен изпълнителски традиция, израз на дълбока почит към самобитния принос на един бележит деец на музикалната ни култура.

ПЕСЕН ЗА ДВАДЕСЕТГОДИШНИТЕ

Пияни от любов и от хипнози,
ний търсехме
щастливи светове,
почти несъществуващи във този
реален свят на земни богове.
Преди да кажем:

„Юноша, прощай!“
в тревожните антени отразен,
светът започна да предупреждава
за трудния ни жребий отреден.
Ний явряхме,
че слънчевата призма
реално отразяваше света.
Непоправими пленници на оптимизма
заплащаме за тази красота
с безсъние,
което ни люлее.
И нажежава винаги кръвта.
Безсъние,
което в нас живее
ведно с безсънието на света,
и нашто възмъжаване започна
с неизвръщан и неизминат път.
Това не бе една орбита точна,
в която точно ще се отразят
безкрайни друми
и добри пътеки,
а неизвръщаност,

търсеща криле
да прелети в атите нелики
през бойното
настръхнало поле.
Прегазихме планините във боя.

Южната граница, 1964 година

В разкаляните пътища
с нас
умората се движеше във строя,
но я разстрелвахме с невероятна страст.
И много пъти нашата тревога
с нас мълчаше разсичаше съня.
И раждаше се красотата строга.
И неведнъж в антени звъня.
И не веднъж залагахме,
допрели

до устните си хладния метал.
Изтръпнаха граничните паралели.
Илюзии разстрелвахме без жал.
Но винаги оставахме такива.
Нощта ни стопляше с едно крило.
И всеки бе започнал да открива,
че възмъжаването
вече е дошло.

И синовете на паднали край Драва,
целунали пламъци знамена,
в началото на своето възмъжаване
една съдба ни призова.

И тъй е строга нейната повеля:
и е тревожна нашата любов.
С момичетата тя ще ни развеля
в нетърпеливия си порив роза,
и двадесетгодишник,

ние носим
дъхът на нашата епоха нажежен
с пагоните,
с тревожните въпроси.
И юношите
се превръщат във мъже!

ПРЕД ВТОРИЯ РЕПУБЛИКАНСКИ ФЕСТИВАЛ

За още по-масово участие

Няма село или град в окръга, където да не се чува подготовка на Втория републикански фестивал. Готвят се музикалните и танцовите състави, усилено репетира театралните и естрадно-сатиричните колективи. А те не са малко — 177

музикални, 178 театрални, 116 танцови и 48 естрадно-сатирични и естрадни. В тях са включени общо 16 675 самодейци. Но като се вземе под внимание обстоятелството, че посочените данни не обхващат участниците от училищата и техникумите, че в хода на подготовката на фестивала продължават да се създават нови самодейни колективи и групи, то общият брой на участниците е далеч по-голям.

Радостен е фактът, че в различните общоградски и профсъюзни колективи, както и в тези при селските народни читалища, участвуват сравнително повече хора от материалното производство. Радостно е и това, че много от съставите вече са готови да се явят на общинските, районните и други прегледи.

Репертоарите на повечето музикални колективи и особено тези в градовете В. Търново, Горна Оряховица и Павликени, селата Асеново, Стамболово и други са нови и съобразени с предстоящото чествуване на 20-годишнината от социалистическата революция в нашата страна. Правилна репертоарна насоченост имат и театралните колективи. Повечето от тях подготвят пиеси из героичното минало на народа и във връзка със социалистическото изграждане на Родната. От танцовите състави голям напредък имат

тези в Горна Оряховица, Павликени, Асеново, Хаджидимитрово и много други.

Тези радостни факти бяха констатиран на състоялото се завчера заседание на Окръжния фестивален комитет под председателството на секретаря на Окръжния комитет на БКП Димитър Стоянов. По тях и по редица други пропуски и недостатъци в подготовката на фестивала, изнесени от началника на отдел „Култура и изкуство“ при Окръжния народен съвет Петър Георгиев, взеха отношение почти всички присъстващи на заседанието.

Обобщавайки работата на заседанието се изказа и др. Стоянов. Той обърна внимание за още по-масовото въвличане на хората във фестивала и особено на тези от селата, като препоръча отговорниците на отделните райони още тази седмица да уточнят колко и какви състави има, да ги посетят и по възможност присъствуват на прегледите, които вече са насрочени. Обърна внимание и на незадоволителното участие на някои средни училища в окръга, както и за разширяване на проявите във връзка с героичното минало на нашия народ.

Бяха разгледани и някои други въпроси, свързани с подготовката и провеждането на фестивала.

— ЯВНО НЕ, СИ ЗНАЕ РОЛЯТА! ...

Челници в производството — добри самодейци

От няколко месеца самодейният колектив при пристанището в Свищов отново се активизира. Всекидневно салонът за културни занимания е препълнен.

Особено упорити са самодейците от театралния състав. Те

А. Патлов

СПРАВОЧНИК НА ЧИТАТЕЛЯ

КИНО

Градските кина в окръга ще прожектират следните филми: „Девети септември“ — В. Търново; „Ивайло“ — „Искра“ — Велико Търново; „Ивайло“ — „Каменици“ — „Аленко Константинов“ — Свищов; „Той беше мой приятел“ — „Утрешни грижи“ — „Академия“ — Свищов; „Златен човек“ — „Напредък“ — Горна Оряховица; „Рок и неговите братя“ — Павликени; „Кандил“ — „Капитан Леш“ — „Христо Ботев“ — Лясковец; „Човек мени кожата си“ — „Мамзел Нитуш“.

ТЕАТЪР

Пиесата „Необикновен процес“ държавният народен театър ще представи във Велико Търново в сряда и четвъртък.

Сцена от новия български филм „Ивайло“, който ще се прожектира от 17 февруари по екраните на Великотърновските кина.

Любовта към сцената

Кое ли сърце не е докосвано и сгрявано от хубавата песен, кой ли не се е възмущавал от играта на сцената. Но докато се роди хубавият спектакъл са прекарани много безсънни нощи, горели са огньовете в сърцата на самодейците.

С такива мисли стигна до дома на Николина Малешкова.

Познавах я като много сърдате жена. Сега по лицето и се разливаше една хубава усмивка. Беше много радостна. Двете й внуци бяха при нея. Влезе и снахата. И тя, медицинската сестра в градската болница, разказа много мили и възбудяващи думи за свекърва си, за това, че е научила много от нея.

Всички разговор подсеца за нещо, припомня много неща. И нашата беседа ни доведе до сцената, до вечно горящият огън на читалището в Елена, което цял век е в служба на народа. Кака Николина ми шепнеше спомени за неуморния труд на Иван Кършев, за много, много самодейци, за тяхната любов към сцената. Пред очите й оживяха пиесите, в които е вземала участие, героите, които е преживявала. „Обикнах читалището в Елена, любимото място ми стана сцената. Свикнах, не можех да живея без нея. Децата ми бяха малки, но намирах време и играех на сцената. Тя прави човека и по-добър“.

Родена през 1907 г. в Лясковец, запазила най-хубавите спомени за родния си град за бащиния дом, тя обикна Балканското градче, неговите хора. Заедно с нейните успешни на сцената, бай Стоян, нейният съпруг, още повече обикна читалището, обикна го и децата Мария и Петър.

Кой в Елена сега не познава и не обича самодейката на Николина Малешкова. А малко ли е това, че тя е участвувала в 100 пиеси, с над 700 представления, 100 пиеси, 100 образа, само да се помисли това, да се преобърят безсънните нощи, трепетите, възланията, дадена с любов към театралната самодейност, не е малко. Сполучливи образи е изградила тя в „Химн на нищетата“ в оперетата „Аршин Мал-Алан“ в „Борба“ в „Цигани“ и много още.

За нейната любов към театъра е награждавана със значка от Националния съвет на Отечествения фронт и с почетната значка на Градския народен съвет.

Разговорът ни бе на привършване. Кака Николина ме изгледа с възхищение, със събрани бисерни слъзи в тъглетата на очите ми каза: „Щастлива съм, че читалището „Напредък“ е носител на орден „Кирил и Методий“ и най-вече, че в него се влияе молада надеждна струя. Делото на сцената ще продължи“.

Излязох с много мисли от този дом. Какви прекрасни са нашите хора. Любовта към сцената, читалището ги е направила по-богати и щастливи.

Никола НЕДЯЛКОВ

вк „Борба“

Стр. 4, бр. 20, 15, II, 1964 г.

21 301

ШЕСТАТА СЕКУНДА

РАЗКАЗ

твърдост, твърдост! В краката на извергите за милост няма да падне! Но дали ще има физическа сила да посрегне това? Ето — тя едва се държи на краката си. Някакво безсилие пълзи по тялото й, кара ръцете и да треперят.

Влезе ухилен до уши капитанът, като водеше за ръка шестгодишната й дъщеричка. Вярно широко отвори очи. Мъка я задуши, когато видя босите и изпосинели от студ крака на детето си и изопананото му лице. Направи крачка напред, но се спря като се опря в някакъв тежък стол.

— Мамичко! — изпищя Анка и се втурна напред, но ръцете на капитана здраво я държах. — Мамичко! ...

Чумата стоеше все така ухилена и изпитателно гледаше майката и детето. Той пусна Анка, която се втурна към майка си. — Мамичко, искам хляб! Този чичко ме доведе тук и не

ми дава хляб.

— Сърди се на майка си. Тя каза да не ти даваме хляб, за да има за нея — извика се Чумата като изваждаше револвер от кобура си и се любезно на блъсна на желязото. Изведнъж той го остави на бюрото и отиде до прозореца.

Вярно почти не можеше да говори. Тя само галеше детето като го придърпваше към себе си, срамуваше се от изпосинените си дрехи.

— Сега можеш да размислиш по-добре. Защо си толкова безчовечна? Не ти ли е жал за не-

го? — каза тържествуващ той като чистеше някакви мнимы прашинки от брича си. После вдигна глава и впи поглед в часовая пред портала, който се беше разбърлил с някакъв селянин.

— Фактите показват кой е безчовечен. Кой е подлец — каза Вярно.

Погледът й падна върху писмото. Твърдо реши: ще разстреля и себе си и него. Тихо протегна ръка и стисна изстиналата дръжка на револвера. Капитанът не мръднаше. „Дали не ме е видял в стъклото на прозореца?“ — помисли ужасено. Но оръжието й вдъхнаше сила и вяра. „Не, не е. Той сега злорадствува“. Вярно стисна ръката на детето си и насочи дулото на револвера към капитана.

— Не искам! — изпищя Анка като се отскубна от ръцете му и се вкопчи в майка си. Какво сме ти направили, чичко? Пусни ни у дома!

Чумата наново я издърпа. Вярно стоеше яма, вперила поглед в ъгъла. Да, лесно е. Само две думи. Само няколко думи... и тя ще спаси детето си. В очите й, сякаш бяха погледите на друриите й. Ех, как иска тя поне смъртта да дойде... Тогава ще бъде далече от злодея, далече далече...

Но смъртта не идваше. Пред нея беше само Чумата. Боже мой! Но какво прави той! Та той е насочил револвера в слепоочията на Анка, която беше припаднала в ръцете му, може би от глад, може би от уплаха.

— Ше кажеш ли сега! — обърна се към нея капитанът. Сега от тебе зависи дали детето ще живее или не. Ти ще му четеш присъдата. Ти ще бъдеш неговия убиец, а не аз! Казвай! Ще броя до шест. Нали на толкова години е? Хайде Еднооо...

Еднооо... — пред Вярно Анка беше едногодишна. Тя токущо се беше научила да казва: „ма-

мо“. Сякаш в ушите й още звучеше топлият детски глас.

Две... три... — Анка рече в съзнанието й. „Четири!“ — като на филм минаваше детският живот. — „Пет“.

Пет ли! — лицето на Вярно се състари, очите й широко се отвориха. Пред очите й беше дулото на револвера и малката рукоко са детска главичка. Дулото, сякаш заемаше заплашителни размери. Какво е виновна Анка? Защо ще я убива! Нима за човешкото злодейство няма граници? Нима човекът може да бъде по-зъл от зверовете?

Случва се човек да разбере смисъла на живота си само за няколко секунди. Това става само тогава, когато идва смъртта. Напразно ли е живял, тогава той се бои от нея, но вложил ли е смисъл в живота си, борил ли се е за нещо, не се бои от смъртта. За него, не е с Вярно.

— Шеее... стгт... Вярно със сподявен вик се хвърли срещу Чумата, захвана му ръката, подигна й се от солена му кръв, но се овладя и страби в ръката си револвера и мигновено стреля в тълстия му тил. Едрото му тяло конвулсивно се сви и се захлупи по лицето на пода. Вярно се наведе, целуна детето си, наляна дулото на револвера. Чу се глух изстрел.

КОГАТО войниците дойдоха в стаята намериха два трупа. Анка се беше свързала от изстрелите и бършеше кръвта от лицето на майка си. А навън снегът ослепително блещеше. Духаше силен вятър от Балкана, където другарите на Вярно се готвеха за нов шурм срещу врага.

Беше декември 1943 година.

Димитър ЖУЛЕВ

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново ул. „В. Левски“ № 11. ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор 24.58; Зам. гл. редактор писниш — 25.27; отдели „Селско-стопански“ и „Извоз печат и до мор и сатра“ — 31.41; отдели „Икономически“ — 31.25; Счетоводство — 32.59; канцелария и фотосътрудник 24.59; коректори и дежурен редактор 24.89.